

Arrest

nr. 152 413 van 14 september 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. DE MEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 oktober 2014, in functie van haar Nederlandse minderjarig dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 1 april 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.10.2014 werd ingediend door:

*Naam: [A.]
Voornaam: [C.]
Nationaliteit: Suriname
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf overvolden- de bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bij- standsstelsel van het Rijk, Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval.

Voor zover betrokkene een aanvraag wenst in te dienen volgens artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van dit artikel.

Immers, artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen Betrokkene legt geen stukken voor waaruit blijkt dat hij ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.3. Verzoekster diende op 19 juni 2015 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop gewezen te worden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van

een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekster bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoekster een nieuwe aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en ingevolge deze aanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 22 november 2015. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster nog tot voordeel kan strekken. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet. Zij toont dan ook niet aan dat zij een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het op 1 april 2015 aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de bepalingen van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht (hierna: de richtlijn 90/364/EEG), zoals vervangen door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat in casu de bestreden beslissing schending uitmaakt van richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht¹, zoals vervangen door richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Verzoekster wil dienaangaande verwijzen naar het arrest Chen (C-200/02) dd. 19 oktober 2004 van het Hof van Justitie. In dat laatste arrest oordeelde het Hof van Justitie immers dat de illegaal verblijvende moeder van een (minderjarige) EU-burger recht heeft op een verblijfsrecht in een andere lidstaat, voorzover die ouder daadwerkelijk zorg draagt voor de EU-burger.

Dat verzoekster, als moeder van en zorg dragend voor haar Nederlands (minderjarige) kinderen, a fortiori wel degelijk verblijfsrecht heeft in België.

Dat verzoekster opmerkt dat de ouder van een Belgisch kind geenszins bijkomende bewijsstukken dient over te maken ter ondersteuning van zijn aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie.”

4.1.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat zoals verzoekster zelf aangeeft de richtlijn 90/364/EEG werd vervangen door de richtlijn 2004/38/EG, zodat niet langer dienstig naar de bepalingen van voormelde richtlijn kan worden verwezen.

Zo het de bedoeling is van verzoekster om de schending aan te voeren van de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG, dan moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de bepalingen van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.1.2.2. Verzoekster betoogt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) blijkt dat een illegaal in het Rijk verblijvende moeder van een minderjarige burger van de Unie in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan laten gelden indien zij daadwerkelijk zorg draagt voor deze burger van de Unie. In het arrest Chen, waarnaar verzoekster verwijst, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een minderjarige die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven kan laten gelden en dat in dat geval de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht heeft met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Verweerder heeft met deze rechtspraak rekening gehouden. Hij heeft namelijk verwezen naar de artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet – een bepaling die door de wetgever in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd om tegemoet te komen aan voormelde rechtspraak – en gemotiveerd dat het minderjarige Nederlandse kind waarnaar verzoekster verwijst geen recht op verblijf heeft verkregen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zodat verzoekster niet in functie van dit kind een recht op verblijf kan laten gelden. Aangezien niet is gebleken dat verzoeksters minderjarige Nederlandse dochter kon beschikken over door verzoekster ter beschikking gestelde bestaansmiddelen die toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën kan verzoekster bezwaarlijk stellen dat vaststaat dat zij zich in een situatie bevindt die vergelijkbaar is met deze die aanleiding gaf tot het arrest waarnaar zij verwijst.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.1.2.3. De uiteenzetting van verzoekster laat voorts niet toe vast te stellen dat verweerder haar verblijfsaanvraag anders heeft behandeld dan deze van personen die zich in een zelfde situatie bevinden, zodat niet kan worden besloten dat het gelijkheidsbeginsel of de artikelen 10 en 11 van de Grondwet werden geschonden.

In zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om aan te geven dat de wetgever heeft voorzien in een andere regeling voor ouders van Belgische kinderen dan voor ouders van Nederlandse kinderen kan Raad slechts vaststellen dat zij kritiek levert op de wet en dat hij niet bevoegd is wetskrachtige bepalingen te toetsen aan de Grondwet. De Raad kan deze kritiek van verzoekster dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat verzoeksters kind over de Nederlandse nationaliteit beschikt.

Dat verzoekster samen met haar drie Nederlandse kinderen in België een hecht gezin vormt (cf. stuk 2).

Dat, al[s] gevolg van het verzoeksters betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekster (en dus ook haar kinderen) niet langer op het Belgische grondgebied mogen verblijven.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto beteken[t] dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht van verzoekster op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België samen met haar kinderen geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

4.2.2.1. De Raad kan slechts vaststellen dat niet blijkt dat verzoeksters kinderen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien op welke grond zou kunnen worden besloten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat het gezinsleven van verzoekster met haar kinderen wordt verstoord. Deze beslissing heeft daarnaast hoe dan ook geenszins tot gevolg heeft dat verzoekster zelf enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve – laat staan een disproportionele – inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige, uit

artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan, zodat ook geen schending van dit beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld. Een beginsel van behoorlijk bestuur laat verweerder bovendien niet toe af te wijken van de door de wetgever gestelde vereisten inzake de toekenning van een recht op verblijf.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van "*het hoger belang van het kind*".

Zij stelt het volgende:

"Het is in het belang van de kinderen van verzoekster dat hun verblijf en het verblijf van hun moeder in België toegelaten wordt om als zodanig het bestaan en de samenwoning van een werkelijk en effectief gezin veilig te stellen.

Overeenkomstig het Kinderrechtenverdrag dient het belang van het kind voorop te staan bij alle maatregelen die kinderen aangaan en moet de overheid de rechten, plichten en verantwoordelijkheden van ouders en voogden respecteren (artikelen 3 en 5).

Artikel 9 het Kinderrechtenverdrag bepaalt tevens dat het kind recht heeft om bij de beide ouders te leven en op omgang met beide ouders indien het kind van een of beide ouders gescheiden is.

Dat derhalve verweerder gehouden was, gelet op de Nederlandse nationaliteit van verzoeksters kinderen, en gelet op het belang van het kind (welke in alle omstandigheden dient te primeren), het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster (en haar kinderen) in België toe te staan.

Dat bij het nemen van een beslissing ten aanzien van verzoekster (en haar kind) geenszins verweerder heeft rekening gehouden met het belang van het kind en de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag."

4.3.2. De Raad dient te benadrukken dat de artikelen 6, 9, 19 en 27 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Tevens moet worden gesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen op zich tot gevolg hebben dat verzoekster en haar kinderen van elkaar gescheiden dienen te leven of dat de omgang van verzoekster met haar kinderen wordt bemoeilijkt en dat het uitgangspunt van verzoeksters grief dus enige grond heeft.

Een schending van "*het hoger belang van het kind*" kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld.

Daarenboven kan zelfs niet zonder meer worden besloten dat verzoekster enig belang heeft bij haar middel, aangezien de vordering niet mede namens haar minderjarige kinderen werd ingediend (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) en het Kinderrechtenverdrag geen rechten verleent aan meerderjarige personen.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.4.1. In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Zij stelt tevens dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters drie kinderen (waarvan twee nog minderjarig zijn) en gezinsleven in België (cf. stuk 2).

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en met het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd.”

4.4.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

In casu kan verzoekster evenwel niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om haar situatie nader toe te lichten aan verweerder of dat haar niet de kans werd gegeven om inlichtingen of stukken die zij nuttig achtte aan verweerder mee te delen alvorens deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Ingevolge haar verblijfsaanvraag werd haar immers de mogelijkheid geboden om de argumenten en documenten die zij dienstig achtte ter staving van haar standpunt dat zij een recht op verblijf kon laten gelden aan verweerder mee te delen.

Verzoekster maakt daarenboven zelfs niet aannemelijk dat zij aanvullende dienstige informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kon laten gelden. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten miskend werd bij het nemen van deze beslissing.

4.4.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de rechten van verdediging werden geschonden.

4.4.2.3. Verzoekster, die stelt als ouder van een Nederlands kind in het Rijk te willen verblijven, kan niet dienstig verwijzen naar artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Artikel 3, derde lid van deze richtlijn bepaalt namelijk het volgende:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie.”

4.4.2.4. Daar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verweerder enkel verplichtingen oplegt bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en reeds werd vastgesteld dat verzoekster geen belang heeft bij de vernietiging van het haar betekende bevel om het grondgebied te verlaten is haar uiteenzetting inzake deze wetsbepaling evenmin dienstig.

4.4.2.5. Verzoekster toont met haar toelichting niet aan dat verweerder haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie niet zorgvuldig onderzocht en haar uiteenzetting laat evenmin toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of enige beoordelingsfout blijkt derhalve niet.

4.4.2.6. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster op geen enkele wijze uiteenzet in haar vierde middel waarom in casu zou moeten worden besloten tot het bestaan van een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK